

**HELL'S TOUR +**

# **Maturitní 1994**

# Maturitní 94

## 10. – 12.6

Proč maturitní? Protože vyjíždíme právě v době, kdy vrcholí svaté týdny a začínají maturity, což se týká také několika našich členů a členek. Pochopitelně nepředpokládám, že by se některý z maturujících zúčastnil. Zato očekávám, že pojedou nová dušička Petra.

Sraz je u Strojimportu v tradičních 17 hodin. Na místě jsme tentokrát včas. Je tu Vašek, Eva, já (Dig) i Petra. Ještě chvíli čekáme, zda se neobjeví nějaký opozdilec a pak odjíždíme.

Jedeme přes Strašnice, Uhříněves do Říčan. Během víkendu se chceme podívat, jestli Blaničtí rytíři ještě pořád spějí. Proto jedeme skrz Světice, Všestary, Mnichovice za Ondřejov, kde oproti všem zvyklostem odbočujeme na Stříbrnou Skalici. Mezi tím se setmělo. Jede se velice dobře, nová dušička Petra si také neztěžuje ba co víc, velmi dobře se drží a tváří se nadšeně.

Projeli jsme Sázavu n.S, a zastavili v Bělokozlech. Trochu jsme posvačili a s hrůzou zjistili, že mapa nějak neodpovídá skutečnosti. Pokoušíme se najít sjízdnou cestu. Je tu tma, orientace je víc než obtížná. Nakonec se mi podařilo najít v mapě lesní cestu s modrou turistickou značkou. Je to jediná pěšina vedoucí námi sledovaným směrem. Vydali jsme se po ní. Nejdříve to docela šlo. Pak se pěšina začala svažovat a kličkovala mezi stromy a kořeny. Musím sesednout. Leží tu strom a obejít ho bude stát značné množství sil. Překážku jsme společnými silami zdolali, ale dál to nebylo lepší. Sklon se ještě zvětšil a navíc jsou tu obnažené kořeny, sypké jehličí a vůbec snůška všeho, co klouže. Ještěže nevyjeli ti a ty, kteří a které opouštějí silnici jen po dlouhém nespokojeném bublání. To by byl řev! Ale Vašek je pro každou špatnost, Eva si už odvykla vrčet a Petra je trochu vyplašená.

Ve zdraví jsme se dostali pod kopec a... KRUCINÁL! Je tu potok široký asi dva metry. Kousek od nás je něco jako lávka. Bohužel svou konstrukcí zcela vylučuje přesun kol po vlastní ose. Monstrum je tvořeno třemi kládami, přičemž dvě jsou položeny z jednoho břehu na druhý a třetí je použita jako zábradlí. Rozměry klád, co se tloušťky týká, nejsou dle mého odhadu ideální. Při

průzkumném přechodu zjišťuji, že zábradlí nedrží a položené klády se hodně prohýbají. Vracím se k ostatním a pokyny jsou tyto: Odstrojit kola, moje postavit tak, aby světelné dělo osvětlovalo mostek a jeho nejbližší okolí. Nejdříve přejde Vašek se svým kolem, vrátí se, pak přejde Petra se svou bagáží, dále Eva se svou bagáží, pak Vašek s kolem Evy, které postaví tak, aby osvětlovalo lávku z druhé strany. Pak půjdu já s kolem Petry a nakonec se vrátím pro moje kolo a Vašek vezme moji bagáž.

Přesně tak to probíhalo. Bohužel velmi pomalu. Ony se ty klády zvolna sesunovaly do vody. Muselo se proto postupovat velmi opatrně. Za 20 minut jsme zase schopni jízdy. Musím přiznat, že poslední kilometr byl stejně namáhavý jako celá cesta sem.

Jedeme temným údolím, nikde ani nejmenší pohyb, panuje tu úplné ticho. Chtělo by to najít místo na nocleh. Jdeme s Vaškem na průzkum. Asi za hodinu jsme po neuvěřitelně namáhavém přechodu zdánlivě nevinně loučky místo našli. Vzdávám hold těm, kdo se Doplahočili až sem!

#### Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Drahoňovice	57,2	1843	72,0	16,4

#### Ráno 11.6. sobota

Po dnešní noci strávené s Petrou, byť ve vší počestnosti, se probouzím unaven. Lépe řečeno mám pocit zahrádky – zrytej a okopaném. Jo, Petra je zkrátka divoká (stále ve vší počestnosti).

Je neutrální ráno. ani teplo, ani zima, není zataženo, ale ani nesvítlí slunce. Vstáváme, snídáme, balíme a odjíždíme.

Zatím pořád nevíme kde jsme. Vydáváme se odhadem někam. Za chvíli jsme dojeli do Drahoňovic. Bohužel tu není obchod. Alespoň jsme dotankovali. Další vesnice je Šternov. Tady jsme těsně před zavíjačkou. Nakupujeme, odjíždíme.

Projíždíme Vlašimí. Samozřejmě jsme se netrefili na správnou výpadovku, jako už tolikrát. Místo v Kondrac jsme se ocitli ve Vracovicích. Vzhlédl jsem k obzoru a strnul jsem. Před námi asi 2 km je temně fialová obloha a padají z ní kvanta vody.

V širém okolí není střecha provedeme zoufalý úhybný manévr. Odbočíme doleva a pokusíme se dojet do vesnice s hospodou. Místní nás po dotazu ujistili, že za dva kilometry opravdu hospoda je.

Jedeme opravdu naplno. Začaly padat první kapky velikosti zápalkových krabiček. Projíždíme kolem cedule s názvem obce a vyhlížíme hospodu. Pořád jedeme velmi rychle. Bohužel stejnou rychlostí vlhneme. Našli jsme hospodu. Dojeli jsme k ní a požádali hostinskou, která kvůli nám otevřela, aby nás nechala zaparkovat kola někde pod střechou. Povedlo se. A už jsme v lokále. Abychom neseseděli naprázdno, objednali jsme si jediné jídlo, které se zde podává, a to párek s chlebem.

Za chvíli do lokálu vešla skupinka asi tak třináctiletých mužů. Po chvilce těkání po místnosti se usadila u stolu štamgastů a dva nejodvážnější začali hostinskou přemlouvat, aby jim nalila pivo. Ta reagovala slovy: „... a ještě jste dost malí na pivo, né?“ jeden ze skorochlupů řekl: „Jakýpak mladý! Dyt' letos vycházíme školu...“ zapomněl ovšem dodat, že jde o školu základní. Nějak to nakonec uhráli a dvě piva dostali.

Petra je z toho u vytržení. Prý něco podobného v životě neviděla. Tady jsem spolknul poznámku o tom, že je jen o 4 roky starší než skorochlapi a že je tedy její život příliš krátký na podobné příměry.

Pohledem z okna zjišťuji, že déšť se až na onu nepatrnou přepršku, která nás stihla u vjezdu do vesnice nekonal, a ani se nestane, že by v nejbližších hodinách zapršelo. Aspoň tady. Odjíždíme.

Z Pravonína do Křížova, a dále pak po červené značce lesem do kopce kamenitého a prudkého a vůbec nepříjemného (jak jinak).

Zhruba po půlhodině úporného výstupu od severovýchodu se ocitáme na vrcholu. Kromě jednoho havrana tu není ani živáčka. Zaparkovali jsme kola a zahájili prohlídku rozhledny (zavřené, jak jinak) a nejbližšího okolí.

Ukázalo se, že havran vydá za všechny živáčky. Byl zkrátka opísklej jak nádražní vrabčák. Neustále poletoval v naší blízkosti a vyžadoval naší pozornost. Vašek mu nabídnul kus chleba se sýrem. Havran to sebral, odnesl si to kousek dál a pak to znechuceně zahodil. Zanedlouho zjistila Eva příčinu. Za rozhlednou našla

zbytek rozklované tatranky. Tím se vysvětluje, proč se nehodlal zabývat nějakým chlebem.

Udělalí jsme si čaj a začalo pršet. Sedíme na zápraží rozhledny pod střechou. Bavíme se o všem možném, během čehož přestává pršet. Vysvitlo slunce a krajina kolem začala osychat. Tak pojedem.

Nasedáme a dáváme se do pohybu. Jedu první a nemám čas sledovat, co se děje za mnou. Cesta je lesní, rozbitá a mokrá. Jede se mi dobře, ale je to namáhavé.

Konečně zastavuji na parkovišti pod Bláníkem a nikde nikdo. Vypadá to, že jsem ostatním tak trochu ujel. Nevadí, počkám na ně. Asi za dvacet minut jsou tu. Chvilku jsme rozebírali cestu dolů a naši současnou situaci a hledali jsme v mapě kudy dál.

Našel jsem cestu. Je však po modré turistické značce. Nejdříve jedeme tradičně po silnici, potom po polní cestě, pak po lesní... A tady Vašek píchnul. Zbytek cesty do další vesnice šel pěšky.

Je 20.40. za chvíli se začne stmívat. Doplahočili jsme se k zadnímu traktu nějakého statku a začali s opravou duše. Vašek vybaluje lepení a pomůcky na sundání pláště. Najednou se zarazil a nějak divně koukal. Nahlédl jsem mu přes rameno a uviděl příčinu. Jeho speciální lepidlo se mu vylilo a slepilo do jednoho chuchvalce všechno co bylo v jeho blízkosti. Ještě před odjezdem na výpravu si pochvaloval, jak všechno co tímto lepidlem slepil báječně drží. Nezávidím mu. Eva s Petrou se zatím vypravily pro vodu. My jsme se zabývali opravou duše pomocí mého lepidla a po návratu holek jedeme dál.

Ne daleko. Na konci vesnice je hospoda a my máme docela chuť něco sníst. Neuspokojili nás. Bohužel do nejbližší další hospody je to asi 15 km a to se nám nezdá být příliš ideální. Napili jsme se tedy a odjíždíme.

Mezi tím se setmělo a ochladilo. Nejvyšší čas zalézt. Kousek za vesnicí jsme zajeli vedle božích muk, postavili doupatata, pojedli ze zásob a zalezli. Je 23.15.

### Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Odlochovice	61,2	1843	56,4	13,8

Ráno 12.6. neděle

Probouzím se úplně rozlámán do začínajícího dne. Čert mi byl dlužen těchhle počestných nocí...

Je 9 hodin, vstáváme, připravujeme snídani, probíráme noční zážitky (tedy ostatní probírají a já nestačím žasnout, co se v noci všechno dělo), jíme snídani, balíme a odjíždíme.

Je nádherný den. Jede se skvěle, není si nač ztěžovat. Jen maličkost mi leží na srdci; nemáme už vůbec nic k jídlu.

Dorazili jsme do Votic.nemají tady žádný obchod, který by měl otevřeno v neděli. Ani potraviny, tím méně něco jiného. Jedeme tedy dál. Kdyby tak aspoň něco někde rostlo jedlého. Jak na potvoru jsou tu jen břízy a habry.

Jedeme přes Janovice, Rudoltice, do Maršovic. Kousek za vesnicí je třešňová alej. Zaparkovali jsme kola u krajnice silnice a hurá do korun stromů. Ochutnali jsme, co se do nás vešlo a krásným, dlouhým sjezdem přijíždíme do Neveklova.

Brzdíme na náměstí před hospodou. Vevláčeli jsme kola dovnitř, obsadili stůl a Petra rozehrála klasickou hru „Jsem tlustá, jíst mi netřeba“. Naštěstí nemá moc pevnou vůli a nakonec snědla porci stejně velkou jako já. Musím podotknout, že je postavou koncipovaná pro vykrádání klecí v ZOO mezi žbrdlinami. Je o hlavu menší než já (já 185cm výška) a kdybyste postavili dvě Petry vedle sebe, dostanete můj šířkový rozměr. Kam se to do ní vešlo je mi záhadou, zvláště když po hlavním chodu následovaly zmrzlinové poháry a jiné dobroty.

Od vedlejšího stolu jsem zaslechl úryvek věty: „... a jak jsem tak jel, tam, co jsou ty třešňové stromy, tak jsem viděl, jak jsou úplně obsypaný cyklistama.“ Od té chvíle jsme dělali, že nejsme žádní cyklisti a že ty kola venku vlastně vůbec nepatřej k nám, a konec konců my tu vlastně vůbec nejsme.

Poseděli jsme a zas odjíždíme. Je 14.30. pokračujeme přes Borovku, Věštice, Netvořice do Kamenného přivozu. Neděje se nic

mimořádného, jede se dobře. Vypadá to, že dojedeme za světla. Jílové u Prahy, Zahořany, Okrouhlo, Libeň, Zlatníky, Hodkovice, Praha Krč. Loučíme se s Petrou, která tvrdí, že dojede sama a směřujeme na Barrandov. Loučíme se s Vaškem, který odjíždí do N. Strašecí a zajíždíme do parkingu na sídlišti. Je 21 hodin. Takhle klidnou a pohodovou výpravu už jsem dlouho nezažil...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Praha	66,0	1936	93,5	18,0

Neprodejn   
  Hell's Tour + 1994